

Arrest

nr. 223 010 van 21 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN LAER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juli 2018 om de afgifte van een bijlage 19ter als onbestaande te beschouwen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2018 met refertenummer 78765.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij de verzoekende partij een inreisverbod voor twee jaar wordt opgelegd.

1.2. De verzoekende partij erkent op 8 mei 2017 een Belgisch kind, geboren op 5 oktober 2016.

1.3. Op 4 juli 2017 dient de verzoekende partij, in functie van haar Belgisch minderjarig kind, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beslist op 27 november 2017 om de afgifte van een bijlage 19ter als onbestaande te beschouwen.

1.4. Op 4 januari 2018 dient de verzoekende partij, in functie van haar Belgisch minderjarig kind, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 3 juli 2018 de beslissing om de afgifte van een bijlage 19ter als onbestaande te beschouwen. Dit is de bestreden beslissing, die de verzoekende partij op 4 juli 2018 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 04.01.2018 heeft u, terwijl u zich op het Belgisch grondgebied bevond, een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie ingediend, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van het Belgisch minderjarig kind [E.G.A.] [...] die de Belgische nationaliteit bezit.

U beroept zich aldus op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden gesteld in voornoemde artikelen maar dient u tevens recht te hebben op toegang tot het Belgisch grondgebied. (Arrest Raad van State nr.° 235.596 van 9 augustus 2016).

Echter, u bent tijdelijk de toegang tot het Belgisch grondgebied verboden gezien jegens u op 22.12.2015 een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar werd uitgevaardigd die u dezelfde dag werd betekend en dat nog steeds geldig is. Immers uit uw administratief dossier blijkt niet dat u conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van twee jaar verlaten heeft. Er dient benadrukt te worden dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht heeft met de betekening ervan zelfs indien het tijdvak ervan pas ingaat vanaf de datum waarop u effectief het Belgisch grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten. (Arrest Raad van State, n° 240394 van 11 januari 2018).

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient in casu geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en het Belgisch minderjarig kind in functie van wie u het verblijfsrecht aanvraagt bestaat dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten indien aan u een verblijfsrecht wordt geweigerd.

Uit uw administratief dossier blijkt nergens dat de moeder van het kind, mevrouw [S.,T.E.F.] [...] die tot op heden nog steeds is gehuwd met de heer [E.B.,E.H.] [...], maar met wie u sinds 04.07.2017 op hetzelfde domicilieadres staat ingeschreven terwijl het Belgisch kind dat u erkende reeds geboren is op 05.10.2016 niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van het kind alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding ervan) tijdelijk alleen te dragen. Voorts blijkt uit niets dat u, de moeder van het kind of het kind zelve lichamelijke of emotionele gezondheidsproblemen zouden kennen. Ook blijkt uit niets dat u of de moeder van het kind niet zelfstandig zouden kunnen functioneren. Betreffende de leeftijd van het kind dient opgemerkt te worden dat het kind nog dermate jong is zodat redelijkerwijze kan verondersteld worden dat zij zich makkelijk aan nieuwe omstandigheden zal kunnen aanpassen. Bijgevolg heeft u geen bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van het kind dat u erkende aangetoond. Een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie van het kind ten opzichte van u werd evenmin aangetoond. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van uw recht op gezins- en familiaal leven. De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen u, mevrouw [S.,T.E.F.] [...] en uw Belgische kind en heeft niet tot gevolg dat het u definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met uw kind in België te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat u voor beperkte tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen u in staat stellen om in nauw contact te blijven met mevrouw [S.,T.E.F.] [...] en uw kind en het gezins- en privéleven met hen op die manier verder te onderhouden. Bovendien kunnen zij België

vrijelijk in- en uitreizen zodat het contact ook middels bezoeken aan u verdergezet kan worden. Het staat 'uw gezin' bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar jullie legaal kunnen binnenkomen en verblijven.

Tevens dient benadrukt te worden dat uw gezinsleven is ontstaan op een moment dat u reeds onder inreisverbod stond en u zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat u onregelmatig in het Rijk verbleef. Bij het ontstaan van dit gezinsleven was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht was er géén mogelijkheid tot toegang of verblijf tot het Belgische grondgebied was/is. U kon er gelet op uw illegale verblijfssituatie niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw Belgisch minderjarig kind ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

Gelet op deze vaststelling en de vaststelling dat het u betekende inreisverbod op 22.12.2015 steeds geldig is, rechtvaardigt de intrekking van de bijlage 19ter opgemaakt op 04.01.2018 en van het A.I. Nr [...] afgeleverd te Menen geldig tot 03.07.2018 waarvan de afgiften als onbestaande dienen te worden beschouwd.

Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat u op 22.12.2015 werd betekend en aan het inreisverbod dat u diezelfde dag werd betekend alsook aan de daaropvolgende bevelen om het grondgebied te verlaten die u in het verleden werden betekend."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter, § 2, eerste lid, 2° en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Verzoeker diende op 04.01.2018 een aanvraag van verblijf in op basis van het artikel 40ter, §2,2° van de Vreemdelingenwet.

De wet en het K.B. voorzien in hun respectievelijke artikelen 42 en 52 een zeer duidelijke en strikte procedure die hierop dient te volgen.

Na afgifte van de bijlage 19 ter en een woonstcontrole krijgt de aanvrager een attest van immatriculatie dat geldig is voor zes maanden. Binnen de drie maanden moet de aanvragen aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden, in casu betekent dit een geldig identiteitsdocument voorleggen en het bewijs dat hij zich bij zijn Belgische kind heeft gevoegd of het vergezelt.

Indien niet de nodige documenten zijn overgemaakt zal de gemeente een bijlage 20 afgeven.

Indien dit wel het geval is, wordt de aanvraag overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken en moet er binnen de zes maanden na het indienen van de aanvraag een beslissing worden genomen: ofwel geeft men de F-kaart af, d.i. in het geval van een positieve of bij het ontbreken van een beslissing, ofwel "Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Nergens in de wet noch in het K.B. is een beslissing tot intrekking (of als onbestaande beschouwing") van een bijlage 19 ter voorzien.

De correcte procedure is niet gevolgd en de hoger vermelde bepalingen zijn geschonden."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de bijlage 19ter diende te worden ingetrokken en de afgifte van het attest van immatriculatie als onbestaande dient te worden beschouwd.

Terecht stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vast dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger kan indienen.

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat aan de verzoekende partij op 22.12.2015 een inreisverbod van twee jaar werd betekend.

Verzoekende partij kon zich bijgevolg niet dienstig beroepen op een wettelijke aanvraag met het oog op gezinshereniging.

Luidens artikel 1 van de Vreemdelingenwet wordt een inreisverbod als volgt omschreven:

“8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.”

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, kan, gedurende de termijn van het inreisverbod, niet verblijven op of binnenkomen in het Rijk en kan geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger indienen.

Gelet op het feit dat aan de verzoekende partij op 22.12.2015 uitdrukkelijk het verbod werd opgelegd om het Belgisch grondgebied te betreden en alhier te verblijven, kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij op heden nog het recht zou hebben om op het Belgische grondgebied een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

Dit standpunt werd ook reeds bevestigd door de Raad van State, in haar arrest nr. 235.596 dd. 09.08.2016:

“14. Afin de bénéficier d'un droit au séjour, il faut nécessairement avoir le droit d'entrer en Belgique. La reconnaissance du droit au séjour requiert dès lors non seulement le respect des conditions prévues par les articles 40bis, 40ter et 41 de la loi du 15 décembre 1980 précitée mais également l'absence d'interdiction d'entrée prise en vertu des articles 1er, 8°, et 74/11, ou sur la base de l'article 43 de la même loi.

Or, en l'espèce, la partie adverse a fait l'objet d'une telle interdiction d'entrée, prise en vertu des articles 1er, 8°, et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, d'une durée de trois ans qui, comme cela ressort de l'arrêt attaqué, est toujours en vigueur. Eu égard à l'existence de cette interdiction qui n'a été ni levée ni suspendue, la partie adverse ne peut bénéficier d'un droit au séjour même si, par ailleurs, les conditions prévues par les articles 40bis, 40ter et 41 de la loi du 15 décembre 1980 précitée sont réunies.

Dès lors que le constat de cette interdiction d'entrée encore en vigueur, fondée sur les articles 1er, 8°, et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, suffit pour justifier le refus de reconnaissance du droit au séjour à la partie adverse, le requérant n'était pas tenu de motiver sa décision au regard des articles 40bis, 40ter, 41, 42septies et 43 de la même loi.”

Vrije vertaling :

“Om te kunnen genieten van verblijfsrecht, is het noodzakelijk om ook over het recht te beschikken om België binnen te komen. De erkenning van het recht van verblijf houdt dus niet alleen in om te voldoen van de in de artikelen 40bis, 40ter en 41 van de wet van 15 december 1980 bepaalde voorwaarden, maar ook de afwezigheid van een inreisverbod genomen in uitvoering van de artikelen 1, 8°, en 74/11, of op basis van artikel 43 van dezelfde wet.

In casu was de tegenpartij reeds het voorwerp van dergelijk inreisverbod, genomen op grond van de artikelen 1, 8° en 74/11 van de wet van 15 december 1980, voor de duur drie jaar, zoals blijkt uit het bestreden arrest, en die nog steeds van kracht is. Gezien het verbod niet is ingetrokken noch opgeschort, kan de tegenpartij niet genieten van een recht van verblijf, zelfs indien aan alle voorwaarden, zoals bepaald in de artikelen 40bis, 40ter en 41 van de wet van 15 december 1980 zijn voldaan.

Aldus is de vaststelling dat het inreisverbod, gebaseerd op de artikelen 1, 8° en 74/11 van de wet van 15 december 1980, nog steeds van kracht is, voldoende om de weigering om het recht op verblijf te rechtvaardigen en is de verzoeker niet verplicht om de beslissing te motiveren rekening houdend met de artikelen 40bis, 40ter, 41, 42septies en 43 van dezelfde wet.”

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, berust de in casu bestreden beslissing wel degelijk op een wettelijke basis.

Verweerder benadrukt ter zake nog dat het inreisverbod heden nog steeds geldig is. Uit het administratief dossier blijkt immers niet dat de verzoekende partij, conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het inreisverbod, het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van twee jaar verlaten heeft.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De verzoekende partij diende op 4 januari 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als ouder van een Belgisch minderjarig kind. Dit valt onder het toepas-

singsgebied van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals aangegeven in de bestreden beslissing, en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet voorziet in zijn § 4 verder als volgt:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijn laste zijn.

[...]

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel

VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt:

"§ 1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4 Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20,

dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Een burger van de Unie die in het bezit is van een verklaring van inschrijving kan, te allen tijde, een elektronische versie van dit document vragen, behalve als er aan zijn recht op verblijf een einde is gemaakt. De papieren versie van de verklaring van inschrijving wordt gratis afgegeven. De kosten van de elektronische versie van de verklaring mogen niet hoger zijn dan het bedrag dat wordt geïnd voor de overhandiging van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.”

De bestreden beslissing is gesteund op de vaststelling dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat nog steeds geldig is. Na te hebben vastgesteld dat er geen afhankelijkheidsband bestaat tussen de verzoekende partij en haar Belgisch minderjarig kind die maakt dat dit kind wordt gedwongen het grondgebied van de Europese Unie te verlaten indien de verzoekende partij vanuit haar herkomstland de opheffing of opschorting van het inreisverbod moet vragen, beslist de verwerende partij dat de afgifte van de bijlage 19ter als onbestaande moet worden beschouwd.

De Raad kan enkel, samen met de verzoekende partij, vaststellen dat noch artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, noch artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit voorziet in het afleveren van een beslissing waarbij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie voor onbestaande wordt gehouden, of nog niet in overweging wordt genomen of niet wordt behandeld, wanneer zoals in casu de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet is opgeheven of opgeschort en er geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie met het Belgische familielid is aangetoond.

In zijn arrest van 9 augustus 2016 met nummer 235.598 heeft de Raad van State zo ook reeds duidelijk geoordeeld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de voorwaarden voorschrijft voor een erkenning van een verblijfsrecht en niet de voorwaarden voor een recht om een dergelijk verblijfsrecht te vragen, en dus geen rechtsgrond kan uitmaken voor een beslissing waarbij het bestuur weigert de aanvraag in overweging te nemen.

In casu is het niet betwist dat de verzoekende partij de ouder is van een Belgisch minderjarig kind dat zij wenst te begeleiden dan wel te vervoegen, zodat haar aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Deze laatste bepaling voorziet enkel in de mogelijkheid voor de burgemeester of zijn gemachtigde om de aanvraag niet in overweging te nemen als het bewijs van de familieband niet is overgelegd, overeenkomstig artikel 44 van dit besluit. Dit is in casu niet aan de orde.

Samen met de verzoekende partij moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen valabele rechtsgrond heeft nu geen enkele nationale wetbepaling, noch Europese regelgeving met directe werking voorziet dat de verwerende partij weigert om een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in overweging te nemen en om uitspraak te doen over de aanvraag omwille van het enkele motief dat de verzoekende partij onderhevig is aan een eerder inreisverbod (RvS 12 mei 2016, nr. 234.719; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598), ook niet wanneer wordt vastgesteld dat geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie met het Belgische familielid is aangetoond. De redenering van de verzoekende partij kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat de procedure, voorzien in artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, niet werd gevolgd.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar pertinente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, met name naar het arrest van 8 mei 2018, K.A., C-82/16. De Raad kan enkel vaststellen dat er thans geen nationale rechtsgrond is voor de bestreden beslissing, die hij conform dit arrest kan uitleggen. Dit arrest van het Hof van Justitie kan op zichzelf geen rechtsgrond vormen voor de bestreden beslissing, noch artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, zoals supra uitgelegd. Er is evenmin de situatie van een met het Unierecht strijdige nationale bepaling die buiten toepassing dient te worden gelaten. Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat de gevolgen van een prejudiciële beslissing niet enkel betrekking hebben op de rechterlijke instanties maar dat *“de overheden van de betrokken lidstaat ervoor zorgen dat het nationale recht zo spoedig mogelijk in overeenstemming wordt gebracht met het Unierecht.”* (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, Europees recht, Antwerpen-Cambridge, Intersentia, 2011, p. 657, nr. 860).

In haar nota met opmerkingen volhardt de verwerende partij in haar standpunt dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod in België geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie kan indienen. Zij verwijst hierbij naar de definitie van een inreisverbod in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet. De Raad herhaalt evenwel dat nergens in de wet is voorzien dat het bestaan van een inreisverbod tot gevolg heeft dat een familielid van een Unieburger geen aanvraag tot gezinshereniging in België kan indienen.

Het enig middel is, in de besproken mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Een onderzoek van het tweede middel dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juli 2018 om de afgifte van een bijlage 19ter als onbestaande te beschouwen wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS